

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Tyszel

w sprawie z wniosku K. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 kwietnia 2006 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.
z dnia 31 maja 2005 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wprawdzie, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowienie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej nie wymaga pisemnego uzasadnienia, jednakże w pierwszym okresie stosowania przepisów o skardze kasacyjnej, w ich brzmieniu nadanym ustawą z 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U z 2005 r. Nr 13, poz. 98), Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą skargę uznaje za potrzebne wskazanie zasadniczych motywów rozstrzygnięcia.

W skardze zostały przytoczone obydwie podstawy, na jakich strona może ją oprzeć stosownie do art. 398³ § 1 k.p.c. W ramach podstawy z pkt 2 tego przepisu autor skargi podniósł zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i art. 232 k.p.c. – dotyczące, jak wynika z ich treści - oceny dowodów i ustalania stanu faktycznego

mimo, że w świetle art. 398³ § 3 k.p.c., - te zarzuty są niedopuszczalne. Sąd Najwyższy od początku orzekania kasacyjnego wyjaśnił, że uchybienie dyrektywom art. 328 § 2 k.p.c. jest wprawdzie naruszeniem tego przepisu, jednakże naruszenie to nie może usprawiedliwiać kasacji, bowiem nie mogło wpłynąć na wynik sprawy, skoro uzasadnienie orzeczenia jest sporządzone po jej rozstrzygnięciu (por. wyroki z dnia: 1 lipca 1998 r., I PKN 220/98, oraz z 29 października 1998 r., II UKN 282/98, - OSNAPIUS, 1999 r. Nr 15, poz. 482 i nr 23, poz. 758, z 5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNP 2003 z. 15, poz. 352). Tak więc ta podstawa skargi jest bezskuteczna. W świetle przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku – stosownie do art. 398¹³ § 2 k.p.c. – wiążących dla Sądu Najwyższego, ustaleń podniesionych w skardze, zarzuty prawa materialnego są oczywiście bezzasadne.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący uzasadnił wystąpieniem „istotnych zagadnień prawnych, budzących poważne wątpliwości, a mianowicie potrzebą wykładni przepisu art. 13 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118) oraz § 5 pkt 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie orzekania o niezdolności do pracy do celów rentowych (Dz. U. Nr 99, poz. 612) w związku z przepisem art. 13 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy”. Przedstawione zagadnienie nie wymaga kolejnej wykładni Sądu Najwyższego, ponieważ wszystkie powołane w skardze przepisy były już wielokrotnie i wszechstronnie wyjaśniane w dotychczasowym orzecznictwie (m.in. w wyroku z 30 sierpnia 2001 r., II UKN 521/00, - OSNP 2003/10/260 a także w postanowieniu z dnia 4 lutego 2003 r., II UKN 345/02, - OSNP 2004, nr 8, poz. 146). Sąd Najwyższy, po raz kolejny przypomina, że jako kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna (podobnie, jak uprzednio – kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Zgodnie ze stosownymi przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, kontrola kasacyjna, nie jest środkiem weryfikacji ustaleń faktycznych dokonywanych przez sądy orzekające merytorycznie. Z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego, jako środka kontroli prawidłowości stosowania prawa, wskazany w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. jeden z kreatywnych elementów skargi kasacyjnej, jakim jest wniosek o

przyjęcie skargi i jego uzasadnienie ma na celu wykazanie znaczenia tego rozstrzygnięcia dla realizacji publicznoprawnych funkcji skargi, ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji. Takiego znaczenia w skardze nie przedstawiono, jest ona ograniczona do zakwestionowania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, dlatego też Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji postanowienia.